

къмъ центъра на голѣмия градъ. Ако го запитате, кжде отива, ще ви отговори: — При моитѣ калфи и чираци.

Билъ е въ своето детинство и той обуцарски чиракъ. Училъ се да прави обуца, но пакъ жадувалъ да продѣлжи образованието си. И, защото знае, колко трудно е за чирака, приведенъ цѣлъ день надъ своята работа, да може да прочете нѣкоя книга и да научи нѣщо, той е пожелалъ да бжде учителъ на калфи и на чираци. Въ София има голѣмо училище, въ което се изучаватъ разни занаяти. Тамъ сж се събрали повече отъ 1200 чираци и калфи изъ цѣла България. Чилингировъ отива вечеръ въ тѣхното училище и до късно тѣ се изреждатъ да го слушатъ.

Нѣкогашниятъ малъкъ обуцарски чиракъ днесъ е голѣмъ български писателъ. Презъ ноемврий тази година въ цѣла България ще се устроятъ забави и събрания, ще се декламираатъ негови стихове, ще се четатъ негови разкази и ще се държатъ сказки по случай 35 годишнината, откакъ Чилингировъ пише и обогатява българската книжнина. Отъ хилядитѣ малки четци на „**Детски свѣтъ**“ нека му пожелаемъ здраве и дълъгъ живогъ, та все тѣй да пише и да учи както родители, така и деца.

Хр. Спасовски

БЪРЗОХОДЕЦЪ

Тръгнахъ азъ по хладъ	Зърнахъ съ радость тукъ
къмто пустий градъ.	тоя кичестъ букъ:
Слънцето напече —	спрѣхъ се азъ на сѣнка,
Градътъ все далече.	налегна ме дрѣмка.

Спалъ съмъ ужкимъ часъ,
а пъкъ гледамъ азъ:
тъмнина въ гората,
месець въ небесата!

Асенъ Разцвѣтниковъ